

[Else-Merete Ross.]

udvalg hvert på 3 medlemmer og en bestyrelse bestående af de 3 udvalgs formænd forekommer mig tiltalende og vil forhåbentlig vise sig at være effektiv. Jeg vil gerne spørge, hvordan de 3 udvalg vælges første gang. Skal repræsentantskabet først udnævnes og derefter komme med indstilling om udvalgenes medlemmer, som det jo senere vil blive repræsentantskabets opgave? Udvalgenes medlemmer har kun en funktionsperiode på 3 år og kan ikke umiddelbart genvælges. I bemærkningerne begrundes det med, at medlemmerne vil få en meget stor arbejdsbyrde. Jeg finder de 3-årige perioder rigtige også af en anden grund. Derved er det muligt for forskellige retninger inden for kunstarterne at få overdraget ansvaret, og derved undgår man, at visse kunstretninger eventuelt begunstiges på andres bekostning.

Der står ikke noget om, hvorvidt alle 3 udvalgs 3 medlemmer skal vælges og afgå på samme tid. Hvis de skal afgå samtidig, hvordan sikrer man sig så den kontinuitet i arbejdet og retningslinjerne, som vel må være nødvendig?

Der tillægges repræsentantskabet ganske store og vigtige funktioner — betydeligt vigtigere end i de repræsentantskaber, jeg tilfældigvis har kendskab til. Af de 25 medlemmer er 14 repræsentanter for faglige organisationer, 3 kommer fra kommunale råd og organisationer og 5 fra folketinget, altså 8 politiske repræsentanter mod 14 faglige. Til hvilken af de 2 grupper jeg skal henføre de 3 fra universiteterne, står mig ikke helt klart.

Jeg håber den højtærede minister vil få ret, når han siger, at han i repræsentantskabet ser en mulighed for en frugtbar meningsudveksling mellem kunstner og politiker om selve principperne for det offentlige holdning til kunsten. Det vil efter min mening afhænge meget af, hvor ofte man har i sinde at indkalde repræsentantskabet.

Da der sker så meget nyt gennem oprettelsen af statens almindelige kunstfond, finder jeg det meget velbegrundet, at loven tages op til revision senest i folketingsåret 1967-68.

På det radikale venstres vegne kan jeg på det varmeste anbefale lovforslaget.

Morten Lange: Jeg skal denne gang undlade at komme med nogle almindelige bemærkninger om vort partis sympati for kunsten i sin helhed. Det har vi vistnok tilstrækkelig tydeligt slået fast ved vor stillingtagen til den lovgivning, vi har haft på kunstneriske områder her i folketinget.

Jeg skal i højere grad knytte mine bemærkninger til selve det foreliggende lovforslag, og jeg skal indlede med at sige, at jeg kan give tilslutning til den hoveddramme, som den højtærede minister her har lagt fast. Det forekommer mig, at læsningen af dette lovforslag og måske især læsningen af bemærkningerne har været morsommere end så megen anden læsning, man har anledning til i det høje ting, og jeg tror, at jeg i ordvalg og sætningsbygning fra tid til anden ikke alene har kunnet genkende den sædvanlige ministerielle fremføringsstil, som bærer præg af så og så mange kancellisters skriverier, men også af og til har bemærket stilistik, som måske kan henføres til forfatteren Julius Bomholt. Men det har selvfølgelig også sine problemer for os at stå over for et lovforslag, der i den grad, så vidt jeg kan se, er personligt som det, der foreligger her. Det giver for det første indtryk af, at der måske i højere grad pibler nye ideer frem, end vi er vant til, og lægger måske også et ekstra ansvar på folketinget med hensyn til at se efter, hvor meget af det, der også har den juridiske og lovmæssige form, som vi må kræve, for at vi kan få det til at blive til forsvarlig lovgivning. På den baggrund tror jeg man skal forstå en række af de bemærkninger, jeg skal fremsætte. Men inden jeg går over til selve lovforslaget, vil jeg sige et par ord om baggrunden.

Jeg har haft fornøjelsen nu i nogle år at sidde i det udvalg, der skal rådgive ministeren, hvad angår udpegelse af forfatterstipendiater. Det forekommer mig, at den indsigt, man som medlem af det udvalg har fået i danske forfatters økonomiske kår, er ret så bekymrende, og jeg er temmelig sikker på, at forholdene for andre kunstretninger ingenlunde er bedre. Jeg ser det på samme måde som et krisetegn, at vi herhjemme nu har haft nogle overordentlig beklagelige kunstforfalskningshistorier, hvori er impliceret mennesker, der — så vidt jeg kan se